

Het staat dezer dagen weer stoer om de kleintjes te pesten. Bij sommigen komt dan ook geleidelijk de ware aard bovendrijven. De harde taal in de richting van Griekenland stemt ons vandaar wat onwennig. Iedereen weet nu wel dat van de Griekse regering weinig reële dreiging uitgaat in de richting van de sterke landen van de eurozone en dat een Grexit vooral dramatische gevolgen zal hebben voor de eigen bevolking. Een dergelijk scenario biedt noch op korte, noch op langere termijn enig soulaas aan de Griekse bevolking. De enige vergelijking uit de recente financiële geschiedenis die enigszins opgaat voor een dergelijk scenario wordt gevormd door het desastreuze pad dat Argentinië heeft proberen af te leggen, wat bezwaarlijk als een rolmodel kan worden beschouwd.

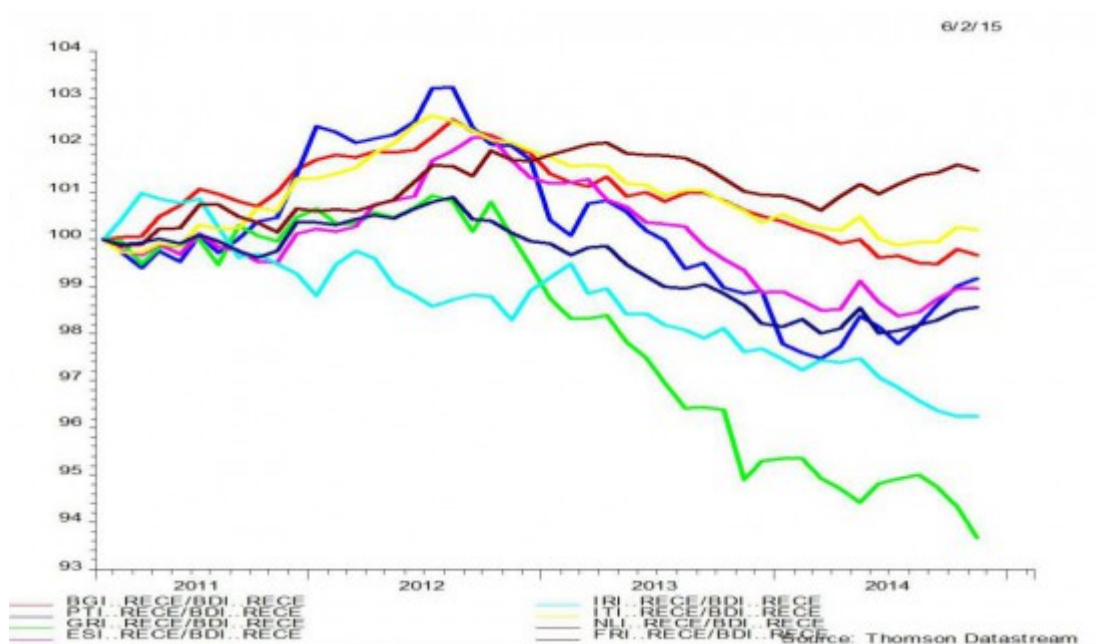
Ergoer nog, de enige realistische dreiging die kan uitgaan van de Griekse regering bestaat erin dat de eurozone toch toegevingen zou doen, zodat er een besmettingsgevaar kan ontstaan via het Italiaanse en Spaanse kieshokje. Lokale extreemlinkse partijen zouden daar immers op kunnen inspelen en de Italiaanse en Spaanse kiezers een gelijkaardige verlichting van het besparingsjuk voorspiegelen.

Redenen genoeg dus om de Griekse onderhandelaars niet al te ernstig te nemen en zelf af te dreigen met de weigering om Griekse banken toe te laten tot de (gratis) repo-markt. Een gemakkelijke beslissing voor de ECB. De Centrale Bank had immers een bijzondere uitzondering toegestaan om het laagkwalitatieve Griekse staatspapier te aanvaarden als waarborg. Door deze uitzondering in te trekken, werd een schot voor de boeg gegeven dat in Athene toch op onbegrip werd onthaald en de aanleiding vormde van de (onevenwichtig geformuleerde) tegenvoorstellen van de Griekse premier waarmee de minister van Financiën intussen op pad werd gestuurd.

Toch graag het volgende: eigenlijk heeft Griekenland een beetje gelijk ...

Een besparingsinspanning mag immers niet ontaarden in een strafexpeditie. De inspanningen die de Griekse bevolking over de afgelopen jaren heeft geleverd worden opvallend weinig belicht. Vandaar onze poging om dit in kaart te brengen. De ultieme doelstelling van de opgelegde besparing bestaat erin de efficiëntiegraad van de Griekse economie weer in lijn te brengen met de hoofdmoot van de eurozone. Dat kan worden nagegaan door de ontwikkeling van de reële, effectieve wisselkoers van de Griekse economie te vergelijken met die van de overige lidstaten. Als startpunt kiezen we het dieptepunt van de crisis en het begin van de invoering van de besparingsmaatregelen.

Grafiek 1: evolutie van de reële effectieve wisselkoers in de eurozone (ontwikkeling ten opzichte van Duitsland)

De groene lijn geeft de ontwikkeling weer van Griekenland in vergelijking met Duitsland. Een lagere reële effectieve wisselkoers duidt op een verbetering van de efficiëntiegraad.

Ter vergelijking: België (rood), Spanje (magenta), Ierland (lichtblauw), Italië (geel)

Sinds het dieptepunt van de crisis is de vooruitgang in Griekenland dus meer dan behoorlijk te noemen. Vergeet echter niet dat de ontaarding voorafgaand aan de crisis natuurlijk ook in Griekenland, samen met Ierland, bij de allereerste moet worden gerekend. Vandaar dat de besparingen voort moeten worden gezet. Alleen kan je bij een dergelijke situatie de vraag stellen of een korte adempauze niet productiever zou zijn dan een fanatieke en lineaire voortzetting van het opgelegde beleid. Het zou alleszins de kans geven om na te gaan welke besparingsmaatregelen het meest effectief zijn geweest en welke maatregelen moeten worden bijgestuurd, zonder daarbij de verkeerde indruk te geven dat het einde van de besparingen in zicht zou zijn.

Geef ze een kans vooraleer ze stom gaan doen...

Wie zei dat alweer?